

La Comédiathèque

Sonuçsuz Küçük Bir Cinayet

Jean-Pierre
Martinez

comediathèque.net

**Bu metin ücretsiz olarak okumaya sunulmuştur.
Herhangi bir halka açık kullanım, profesyonel veya amatör (ücretsiz dahi olsa)
için, yazar Jean-Pierre Martinez'den izin almanız gerekmektedir :
<https://comediatheque.net>**

Sonuçsuz Küçük Bir Cinayet

Jean-Pierre Martinez

İstmeden işlenen bir zina ile aynı adı taşıyan bir cinayet arasında yalnızca bir adım var, ve bu adım kolayca atılabilir. Ancak, suçun kanıtını ortadan kaldırmak çok daha zordur...

Karakterler :

Alex
Sofia
Kristel
Leo

© La Comédiathèque

1. Perde

Düzensiz bir şekilde dağınık, burjuva-bohem tarzında bir salon. Yerde unutulmuş bir cep telefonu durmadan çalıyor. Alex, endişeli bir şekilde gelir. Elleri kanlıdır. Cep telefonuna bakar ama dokunmaz.

Alex – Kahretsin...

Telefon çalmayı keser. Alex bir mendil çıkarır, telefonu dikkatlice alır ve cebine koyar. Aceleyle odada biraz düzen sağlar. Yerden kanlı bir gömlek alır ve şaşkınlıkla inceler.

Alex – Aman Tanrım, bu gerçek olamaz...

Kapı çalar. Gömleği kanepenin yastıklarından birinin altına sıkıştırır. Telefon yeniden çalar.

Alex – Geliyorum!

Kapıyı açmak için kısa bir süreliğine dışarı çıkar ve ardından eşi Sofia ile birlikte geri döner.

Sofia – Kusura bakma, yine anahtarlarımı unutmuşum. Bugün her şey ters gidiyor zaten. Mecburen bir kadını savunmak için görevlendirildim. Kadın kasten cinayetle suçlanıyor. Gülmek için hazır mısın? Kadın kocasını dekupaj testeresiyle üç parçaya ayırmış. Ama bir düşün, (Alex'in onu dinlemediğini fark eder) sana bir şeyler olmuş gibi... Yeni tiyatro oyunun için tıkandın mı yine?

Alex – Evet, ama sorun bu değil...

Sofia – Korkmaya başladım. Sorun ne? Sakın annen akşam yemeğine geliyorum demiş olmasın!

Alex – Hayır, hayır, merak etme...

Kanepeye oturur.

Sofia – O zaman o kadar ciddi bir şey olamaz. Bu arada, ne yemek istersin? Yemek yapmak istemiyorum. Sushi sipariş edip televizyon izlerken yiyelim mi?

Alex – Olur... Aslında, hayır... Bu aralar pek kafam buna uygun değil.

Sofia – Sushi yemek için kafanı vermen mi gerekiyor sanki? (Kanepenin yanına oturur ve Alex'i öper.) Sana şimdi yerde, halının üstünde tutkulu bir şeyler önerseydim belki biraz heyecanlanırdın, ama... (Onun tepkisizliğini görür.) Pek heveslisin doğrusu... Önce iki menü sipariş edeceğim. Sushi'nin avantajı, soğumaz...

Alex – Cesetler gibi değil.

Sofia, bu tuhaf yorum karşısında şaşırır.

Sofia – Neyse... Sipariş gelene kadar sen de bana neler olup bittiğini anlatırsın, ben de seni neşelendirmek için elimden geleni yaparım... (Cep telefonunu çıkarır ve numara çevirmeye başlar.) Tatlı mı tuzlu mu?

Alex – Ne?

Sofia – Sushi sosu! Tatlı mı tuzlu mu?

Alex – Bilmiyorum...

Odada dolaşmaya başlar.

Sofia – Her zamanki gibi birer tane... (*Telefonla konuşur.*) Evet, eve teslim olacak. İki California menüsü. Evet, 9 Jules Ferry Caddesi... Tamam, biri tatlı, diğeri tuzlu. Teşekkürler... (*Telefonu kapatır.*) Yarım saat içinde gelir... Hadi gel yanıma otur. Anneciğın seninle ilgilenecek... (*Yastığı kenara çeker, kanlı gömleğın ucunu fark eder ve çeker.*) Bu korkunç şey de ne? Burada neler oldu? (*Ellerindeki kanı görür.*) Yoksa yaralandın mı?

Alex – Hayır, bu... Bu benim gömleğım değil, kan da bana ait değil...

Sofia – Peki o zaman bu kan kime ait?

Alex – Bak, Sofia, sanırım birini öldürdüm...

Sofia – Sanıyorsun? Ne diyorsun sen?

Alex – Hayır, aslında... Sanmıyorum... Eminim...

Sofia – Ama Alex, bu mümkün değil. İnsan birini öyle kolayca öldüremez. Mesela ben. Anneni öldürmeyi çok kez istedim ama hâlâ yapmadım. Neden biliyor musun?

Alex – Hayır...

Sofia – Çünkü ben bir suçlu değilim, o yüzden! Dürtüyle hareket etmiyorum. Düşünüyorum. Artılarını eksilerini tartıyorum. Ve diyorum ki, anneni boğarak öldürmenin vereceği anlık haz için yirmi yıl hapis yatmak fazla pahalıya mal olur.

Alex – Sanırım erkekler, dürtülerine kadınlardan daha az direniyor...

Sofia – Dinle, Alex, adliyede her gün suçlularla karşılaşıyorum. Ve inan bana, senin bu role hiç uygun olmadığın çok açık...

Alex – Ben de öyle sanıyordum... Ta ki az önceye kadar.

Sofia – Bu yeni oyun fikrin için bir ilham mı yoksa?

Alex – Ne?

Sofia – İşten sonra eve dönen bir kadın, kocasının sevgilisini öldürdüğünü öğreniyor! Yeni fikrini test etmek için beni mi kullanıyorsun?

Alex – Lanet olsun, Sofia, birini öldürdüm, sana inandırmak için bunu nasıl söylemem gerekiyor?

Sofia – Katil olduğunu iddia etmekle olmaz, biliyorsun değil mi? Bunu kanıtlaman da gerekir.

Alex – Öyle mi?

Sofia – Eğer bilsen, suçsuz oldukları halde bir suçtan kendini suçlayan ne kadar çok insan var. Geçen hafta mesela, mahkemede bir izciyi, bir rahibi öldürmekle suçluyorlardı. İnanır mısın, yarım düzine başka izci de onu öldürdüğünü övünerek söylüyordu... Hakimi, müvekkilimin gerçekten suçlu olduğuna ikna edebilmek için bayağı çaba sarf ettim.

Alex – Peki, bunu nasıl yaptın?

Sofia – Çok basit... Rahibin cesedini hangi ağacın altına gömdüğünü sadece o biliyordu.

Alex – Ve sonra?

Sofia – Ve sonra mı...? Where is the body ? Ceset nerede, Alex?

Alex – Mutfakta, hemen yanında.

Sofia, birden durumun ciddiyetini fark eder.

Sofia – Mutfakta mı? Şaka yapıyorsun...

Alex – Gidip bakmak ister misin?

Sofia mutfağa doğru bakar, tereddüt eder, ama vazgeçer.

Sofia – Ama... Ne oldu? Ve bu kim, önce onu söyle?

Alex – Bu... Leo.

Sofia – Leo mi?

Alex – Leo.

Sofia – Aman Tanrım... Leo olmasın...

Alex – Başka birini öldürmemi mi tercih ederdin?

Sofia – Aman Tanrım, Alex... Söyle bunun gerçek olmadığını...

Alex – Keşke... Ama maalesef...

Sofia – Bu bir şaka mı?

Alex – Elindeki gömlek onun. Düğmelerine bak. Kol düğmelerine işlenmiş baş harflerini görebilirsin.

Sofia, kol düğmelerine büyülenmiş gibi bakar.

Sofia – L. S. ...

Alex – Leo Sanchez. Ayrıca, düğün günü dışında hâlâ kol düğmesi takan başka kimseyi tanımıyoruz, değil mi?

Sofia – Ama Alex... Neden?

Alex – Bir kazaydı...

Sofia – Kaza mı? Demek istediğin... ev kazası gibi bir şey mi?

Alex – Öyle de diyebiliriz, evet...

Sofia – Açıkla! Bahçede çitleri buduyordun, onun arkasında tuvaletini yaptığını görmedin ve yanlışlıkla... şah damarını mı kestin? Eğer böyle bir şeyse, endişelenme, bu bir suç sayılmaz. İyi bir avukatla...

Alex – Maalesef, tam olarak öyle olmadı...

Sofia – Peki, nasıl oldu o zaman?

Alex – Daha çok... istemeden öldürme diyelim.

Sofia – İstemeden mi?

Alex – Bir tartışma çıktı.

Sofia – Tartışma mı? Kavga mı demek istiyorsun?

Alex – Evet, öyle diyebilirsin... Bir kavga.

Sofia – Şiddetli bir kavga, öyleyse...

Alex – Onu öldürecek kadar şiddetli. Ama şu an bir sorgulamadaymışım gibi hissediyorum.

Sofia – Özür dilerim... Mesleki bir alışkanlık.

Alex – Bildiğim tek şey, onu öldürdüğüm.

Sofia yıkılmıştır.

Sofia – Bunların hepsi benim suçum...

Alex – Ne?

Sofia – Yani, doğrudan değil ama...

Alex – Bu nasıl senin suçun olabilir?

Sofia – Seni yalnız bırakmayacağım, Alex. Tutkulu bir cinayet, çok iyi savunulabilir bir durumdur, biliyor musun?

Alex – Tutkulu bir cinayet mi? Yani... ben ve Leo mi?

Sofia – Onu öldürdün çünkü onunla yattım, öyle mi?

Alex – Leo'le yattın mı?

Bir anlık sessizlik.

Sofia – Ama bu yüzden mi öldürdün onu?

Alex – Onunla yattığımı bilmiyordum!

Sofia – Uzun zaman önceydi...

Alex – Ne kadar uzun?

Sofia – Tam hatırlamıyorum... Altı ay kadar...

Alex – Altı ay! Sen buna uzun mu diyorsun? Az sonra bana bunun zaman aşımına uğradığını mı söyleyeceksin?

Sofia – Bu bir kazaydı.

Alex – Hah, evet... Ev kazası gibi mi?

Sofia – Bir ilişki değildi, Alex... Sadece bir kez oldu. Onu hiç sevmedim...

Alex – Bu beni çok rahatlattı doğrusu... Sevmediğin biriyle yatabilmen!

Sofia – Sadece biri değil! Sadece Leo, inan bana. Basit bir yanlış anlaşılıyordu! Leo! Cidden, beni Leo'le hayal edebiliyor musun?

Alex – Sana hatırlatırım, o benim en yakın arkadaşım.

Sofia – Ben de sana hatırlatırım, onu öldürdün...

Alex – Peki nasıl oldu?

Sofia – Bu bir... yanlış anlaşılıyordu.

Alex – Anladım... Bir nevi istemsiz zina.

Sofia – Aynen öyle!

Alex – Hayatımda bu kadar saçma bir açıklama duymadım. Bu mu savunman?

Sofia – Rollerini değiştirmeyelim, lütfen! Suçu işleyen sensin, ben değil. Ve şimdi bunu polise açıklaman gerekecek.

Alex – Yoksa beni polise mi ihbar edeceksin?

Sofia – Başka ne yapabiliriz ki?

Alex – Aslında ben de bunu yapmayı düşünüyordum. Sen gelmeden önce. Ama şimdi Leo'in senin sevgilin olduğunu öğrendim ya... Kimse bunun istemeden öldürme olduğuna inanmaz!

Sofia – Şimdi bu benim suçum oldu! Ayrıca, o benim sevgilim değildi. Sadece bir kez birlikte olduk!

Alex – Ne olursa olsun, herkes bunun bir intikam cinayeti olduğuna inanacak. Planlanmış bir eylem. Ömür boyu hapis yerim!

Sofia – Açıklayacağız...

Alex – İstemeden yapılan zinayı mı açıklayacağız?

Sofia – Hey! Ben kimseyi öldürmedim, tamam mı?

Bir süre sessizlik.

Alex – Peki, ne yapacağız?

Sofia – Biz mi?

Alex – Beni yalnız bırakmayacaksın, değil mi? En yakın arkadaşımın beni aldattın, şimdi onu öldürdüğümde ise işin içinden sıyrılmak mı istiyorsun?

Sofia – Onu öldürdüğünde, onunla yattığımı bilmiyordun ki!

Alex – Kelimelerle oynamayalım, olur mu?

Sofia – Ayrıca, doğru. Neden öldürdün Leo'ı?

Alex – Aptalca bir mesele yüzünden.

Sofia – Dinliyorum...

Alex – Şey... Bana son oyunumdan hiç hoşlanmadığımı söyledi.

Sofia – Son oyunun mu? *Fiyasko* mı?

Alex – Kabul ediyorum, belki de en iyisi değildi.

Sofia – Büyük bir fiyaskoydu.

Alex – Bu kadar nazik bir şekilde hatırlattığın için teşekkür ederim...

Sofia – Sana söylemiştim, başlığı değiştirmek gerekiyordu... Peki, sırf sana bu oyunu beğenmediğini söyledi diye mi öldürdün onu? Zaten herkesin berbat bulduğu bir oyunu.

Alex – Sanırım bu, aramızda yıllardır biriken gizli bir rekabeti ortaya çıkardı. Hep bir yarış vardı, Leo'le aramızda. Özellikle kızlar konusunda. Daha lisedeyken bile...

Sofia – Peki, sonra?

Alex – Kavga ettik. Ayağı kaydı ve başını masanın köşesine çarptı.

Sofia – Gömlekteki onca kana bakılırsa, bıçak yarası gibi duruyordu...

Alex – Kan her yerden fişkırıyordu. Gözlerinden, burnundan, kulaklarından... İyi bir on beş dakika boyunca kasıldı. Sonra hiçbir şey...

Sofia – Peki, acil servisleri aramayı hiç düşünmedin mi?

Alex – Sana on beş dakika dedim ama belki birkaç dakika, belki birkaç saniyeydi. Panikledim. Donup kaldım. Farkına varamadım. Telefon etmeye karar verdiğimde çoktan geçmişti... (*Kapı zili çalar. Alex endişeli bir şekilde bakar.*) Sence bu onlar mı?

Sofia – Kim? Acil servis mi?

Alex – Polis!

Sofia – Eğer sen aramadıysan...

Alex – Belki komşular bir şey duymuştur.

Sofia – Hayır, bu Kristel olmalı...

Alex – Kristel mi? Leo’ın karısı?

Sofia – Başka bir Kristel tanıyor musun?

Alex – Ama bunu nasıl hemen öğrenmiş olabilir ki?

Sofia – Henüz bilmiyor. Bir saat önce beni aramıştı. Tamamen unutmuşum. Önemli bir şey konuşmak istediğini söyledi. Ben de geçmesini söyledim...

Alex – Kapıyı açmayalım.

Sofia – Bunu garip bulur. Ona burada olduğumu söyledim.

Alex – Haklısın... O zaman sen aç. Ben mutfağa saklanıyorum.

Sofia – Belki de her şeyi ona anlatmamız daha iyi olur. Her şey bitsin...

Alex – Ona, kocasının cesedinin hemen yan tarafta, kanlar içinde mutfak fayanslarının üzerinde yattığını mı söyleyelim? Bu şekilde dul olduğunu öğrenmesi sence doğru yöntem mi?

Zil yeniden çalar.

Sofia – Tamam... Onu hızlıca başımdan savmaya çalışacağım, sonra bakarız.

Alex – Ama sakın mutfağa girmesine izin verme.

Alex mutfağa saklanır. Sofia, gömleği tekrar yastığın altına iterek kapıya gider.

Sofia – Geliyorum!

Sofia dışarı çıkar ve kısa bir süre sonra Kristel ile geri döner.

Kristel – Böyle habersiz geldiğim için özür dilerim. Leo sizde değildir, değil mi?

Sofia – Leo mi? Ne garip bir fikir... Hayır, neden?

Kristel – Aşağıda scooterını gördüğümü sandım ama başka bir scooter da olabilir. Hepsi birbirine benziyor, değil mi?

Sofia – Evet... Doğru...

Kristel – Peki ya Alex?

Sofia – Evet, evet, burada ama... yeni oyunu üzerinde çalışıyor. Onu tanıyorsun, yazarken...

Kristel – Anlıyorum... Özellikle son oyununun başarısızlığından sonra... Adı neydi, yine?

Sofia – *Fiyasko.*

Kristel – Fiyasko olacağı baştan belliydi.

Sofia – Bunun için gelmediğini umuyorum...

Kristel – Rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Bunun zamanı olmadığını biliyorum ama bu önemli.

Sofia – Tabii ki rahatsız etmedin. İnsan, ihtiyaç duyduğunda arkadaşlarına güvenemeyecekse... Bir şey içmek ister misin?

Kristel – Hayır, teşekkür ederim, gerek yok.

Sofia – Çok iyi... *(Diğeri biraz şaşkın bakar.)* Yani, şey... Lütfen otur... *(Kristel, gömleğin gizlendiği yastığın yanına oturmak üzereyken...)* Şey... hayır, şuraya otur istersen.

Sofia, Kristel'e rahatsız bir tabure ya da puf gösterir.

Kristel *(otururken)* – Peki...

Sofia – Şey... Bu kanepeler var ya, hemen uyuya kalırsın. Ben de biraz yorgunum ve... Sana tamamen odaklanmak istiyorum. *(Kendisi de benzer bir yere oturur.)* Peki, bu kadar önemli olan şey neydi?

Kristel – Şey... İnanmayacaksın... Leo'nun beni aldattığını yeni öğrendim.

Sofia – Yok artık! Daha önce bilmiyor muydun?

Kristel – Yoo... Biliyor muydun?

Sofia – Kesinlikle hayır! Şey demek istedim... Peki kiminle?

Kristel – Tam olarak bilmiyorum.

Sofia – Çok iyi, çok iyi...

Kristel – Nasıl yani, çok iyi?

Sofia – Hayır, şey demek istedim... Bunun kiminle olduğunu bilmek daha da kötü olmaz mıydı?

Kristel – Bilmiyorum...

Sofia – Zaten ne fark eder ki? Önemli olan tek şey, seni aldatmış olması, değil mi?

Kristel – Evet... Yani evet, haklısın. En kötüsü, beni tanıdığım biriyle aldatması olurdu.

Sofia – Tabii ki...

Kristel – Düşünsene... Kocanın seni en yakın arkadaşınla aldattığını öğreniyorsun!

Sofia – Ne diyorsun sen...?

Kristel – Ama rahat ol. Ben sana asla böyle bir şey yapmazdım.

Sofia – Teşekkürler.

Kristel – Her neyse, bitti. Boşanacağım.

Sofia – O kadar acele etme... Bu karar biraz hızlı alınmış gibi değil mi? Belki de bir kazaydı...

Kristel – Kaza mı? Nasıl yani? Öyle pat diye biriyle "yanlışlıkla" mı birlikte olunur? Dalgınlıkla mı? Sonra bir tutanak tutulur, sigorta da masrafları karşılar, öyle mi?

Sofia – Hayır, tabii ki değil, ama...

Kristel – Sonra adam akşam eve gelir ve karısına şöyle der: Bu arada, küçük bir kaza geçirdim. Komşuyla çarpıştım. Ama merak etme, suç onun.

Sofia – Komşuyla mı çarpışmış?

Kristel – Hayır, hayır, örnek olarak söyledim! Sen iyi misin? Bu olay seni benden daha fazla etkiliyor gibi görünüyor.

Sofia – Sana üzülüyorum. Siz öyle bir çifttiniz ki... Leo ve Kristel dediğimizde...

Kristel – Tıpkı Alex ve Sofia dediğimiz gibi...

Sofia – Şimdi ayrılacağınızı düşünmek...

Kristel – İşte görüyorsun... Hiçbir şey sonsuz değil.

Sofia – Zaten, Adem ve Havva'dan da pek iyi bir son çıkmamıştı...

Kristel – Her neyse, o pislikle aynı çatı altında bir gece bile geçirmem artık.

Sofia – Anlıyorum, tabii ki...

Kristel – Boşanmam için sana güveniyorum, değil mi?

Sofia – Ne dersin? Bilmiyorum... İkinizi de tanıyorum, bu biraz rahatsız edici olabilir.

Kristel – Dalga mı geçiyorsun? Sen benim arkadaşımın! Leo ise daha çok Alex'in dostuydu. Biz iki kadın, onları tanımadan önce de arkadaştık, değil mi?

Sofia – Bu doğru...

Kristel – Hepsi birer domuz, inan bana... Tabii ki bunu Alex için söylemiyorum.

Sofia – Tabii ki söylemiyorsun.

Kristel – Ama ikisi de... açıkçası birbirlerini tamamlıyorlar.

Sofia – Abartma... Sana söz veriyorum, Alex...

Kristel – Dur bakalım, bu boşanmadan sonra Leo'in yanına kalmayacak. Sen bir "katil"sin, değil mi?

Sofia – Affedersin?

Kristel – Avukat olarak diyorum! Keskin, acımasız birisin, değil mi? Zaten herkesin söylediği bu.

Sofia – Gerçekten mi?

Kristel – Paloma söylemişti. Hani, onun boşanmasını da sen yönetmiştin.

Sofia – Ah, evet mi?

Kristel – Tabii ki! O, on altıncı bölgede büyük bir muayenehanesi olan bir dişçiyle evliydi. Söylendiğine göre, hastaları koltuğunda sadece dişlerini açmakla kalmıyorlarmış... Kısacası, kocasını neredeyse donuyla bırakmışsın!

Sofia – Abartmayalım... Bu bir avukatın görevi değil aslında... Boşanma, öncelikle ortak bir yaşam projesinin başarısızlığıdır. Bizler bu ayrılığı daha az acı verici hale getirmek için buradayız...

Kristel – Bu kadar alçakgönüllü olma. Senin bir "katil" olduğunu biliyorum. Ve seni uyarıyorum, Leo'ı tamamen bitirmek istiyorum.

Alex, üzeri kan lekeli bir önlükle geri döner.

Alex – Günaydın.

Kristel – Seni yeni başarılı oyunun üzerinde çalışıyorsun sanıyordum...

Alex – Aynı zamanda biraz yemek yapıyordum...

Kristel – Ne demez ki...

Alex – Bilirsin, yazarlık biraz yemek yapmak gibidir... İyi malzemelerle başlarsın. Güzel bir tarif. Biraz tuz. Biraz baharat. Sonra bırakır, kendi kendine pişmesini beklersin.

Kristel – Öyle mi? Aynı zamanda bir gurme olduğunu bilmiyordum... Peki, en iyi yemeğin nedir?

Alex – Yaban domuzu pate.

Sofia – Onun meşhur gizli tarifi. Bu tarifi yaptığında, kimse mutfağa giremez...

Alex – Peki, sen nasılsın?

Sofia – Leo bizi terk etti... Yani, Kristel... Leo'ı terk etmeye karar verdi.

Alex – Gerçekten mi?

Kristel – Az önce öğrendim ki o pislik beni aldatıyormuş. Sen bir şey biliyor muydun?

Alex – Ben mi? Kesinlikle hayır! Neden bir şey biliyor olayım ki?

Kristel – Erkek dayanışmasını bilirim. Bir arkadaş için alibi sağlamak, hatta misafir odası ayarlamak...

Alex – Kristel, yanlış düşünüyorsun. Biz dostuz, nasıl böyle bir şey düşünebilirsin?

Kristel – Affedersin, sinirlerim bozuldu. Artık ne dediğimi bilmiyorum.

Sofia – Bir süre burada kal ve sakinleş. Sonra evine dönüp dinlenirsin, yarın bunları tekrar konuşuruz. Olur mu?

Kristel – Evime mi? Dedim ya, bu gece orada kalmam mümkün değil! Ayrıca madem buradasınız, sizden bir şey rica edeceğim...

Alex – Ne?

Kristel – Bu gece burada kalmam sizi rahatsız eder mi?

Sofia – Şey, yani...

Kristel – Yarın bir çözüm bulurum. Belki annemin yanına giderim. Ama bu gece... (*Hıçkırarak ağlamaya başlar.*) Biraz desteğe ihtiyacım var... Siz benim tek dostlarımsınız...

Sofia ona yaklaşır ve teselli eder.

Sofia – Elbette, tabii ki...

Kristel – Size güvenebileceğimi biliyordum... Anneme bunu şu anda anlatamam. Leo'ı hiç sevmezdi. Hep onun çapkın bir adam olduğunu söylerdi. Maalesef, haklı çıktı. Ama şu anda onun ahlaki derslerini dinlemek istemiyorum. Siz ise...

Sofia – Tabii ki, biz buradayız. Değil mi, Alex?

Kristel – Gerçekten çok iyi dostlarsınız. Bu beni çok duygulandırıyor...

Kristel, Sofia'in kollarına düşer.

Sofia – Endişelenme, her şey düzelecek... Umarım...

Alex – Ben sizi yalnız bırakayım. Pateyi bitireyim...

Sofia, onun mutfığa doğru gitmesine korkuyla bakar.

Kristel – Eğer şimdi karşımda olsaydı, ne yapardım bilmiyorum. Bunu itiraf ediyorum... Ben de onu bir "pate" haline getirmek isterdim, o domuzu.

Sofia – Hadi, böyle konuşma...

Kristel (*gözyaşlarını silerek*) – Sana böyle bir yük yüklediğim için gerçekten üzgünüm.

Sofia – Daha iyi misin?

Kristel – Biraz... Ama şimdi bir şey içmek isterim.

Sofia – Eee... Tabii... Ne içmek istersin?

Kristel – Bir bardak musluk suyu yeterli olur. Ama zahmet etme, gidip mutfaktan kendim alırım.

Sofia – Hayır!

Kristel (*şaşkın*) – Ah, evet, doğru... Yaban domuzu pate...

Sofia – Sana lazım olan biraz daha sert bir şey. Bana güven.

Kristel – Bilmiyorum...

Sofia – Sana eşlik ederim. Benim de biraz kendime gelmem lazım.

Kristel – Öyle mi?

Sofia, dolaptan bir şişe ve iki bardak çıkarır, bardakları doldurur. Kadehini kaldırır.

Sofia – Haydi, pes etmeyelim, değil mi? (*Duraklayarak*) Üstesinden geleceğiz...

Sofia ağlamaya başlar. Bu sefer Kristel ona yaklaşır ve teselli eder.

Kristel – Senin bir dost olduğunu biliyordum, ama bu olayın seni böyle etkileyeceğini düşünmemiştim doğrusu...

Sofia (*kendini toparlayarak*) – Hadi, bir kadeh kaldıralım. Leo’i geri getirmeyecek ama biraz rahatlarız.

Sofia, bardağını bir dikişte bitirir. Kristel onu taklit eder.

Kristel – Vay be... Ölülere bile uyandırır bu...

Sofia – Keşke öyle olsa...

Kristel – Bu ne?

Sofia – Patates alkolü.

Kristel – Ah evet, şey... Çok hissediliyor... Aslında pek bir tadı yok, değil mi?

Sofia – Hayır.

Kristel – Ama bronşları açıyor, o kesin...

Sofia – Evet...

Bir süre sessizlik.

Kristel – Nasıl bu kadar aptal olabildim...?

Sofia – Pardon?

Kristel – Leo! Hiçbir şey fark etmedim...

Sofia – Belki geri döner... Bu sadece bir kâbus, göreceksin. Hepimiz uyanacağız.

Kristel – Maalesef sanmıyorum... Az önce bana, onun kim olduğunu bilip bilmediğimi sordun ya...

Sofia – Kim?

Kristel – Leo’in beni aldattığı kadın!

Sofia – Eee?

Kristel – Keşke bir tek kadın olsaydı...

Sofia – Ne demek bu?

Kristel – Sözde iş bilgisayarının şifresini kırınca tesadüfen keşfettim. Meğer Leo’in bir çöpçatanlık sitesi hesabı varmış...

Sofia – Çöpçatanlık sitesi mi?

Kristel – *SonrasızBuluşmalar.com*... Leo beni bir kadınla aldatmadı, Sofia. Yüzlercesiyle aldattı!

Sofia – Yok artık...

Kristel – Gerçek bir seks bağımlısıymış, sana söylüyorum. Yaşlılar, gençler, şişmanlar, zayıflar, sarışınlar, esmerler... Hiç fark etmez. Hareket eden her şeye asılıyor.

Sofia – Gerçekten mi?

Kristel – Kendim keşfettim. Sana yemin ederim... Ve eğer fotoğraflarını görersen...

Sofia – Ah, çünkü bir de fotoğraflar mı koyuyor...?

Kristel – O konuşmaları okusan, sana yemin ederim... Bambaşka biri! Onu asla böyle hayal edemezdim, sana söylüyorum. Çünkü benimle öyle sıkıcı ki...

Sofia – Bizim de... Yani, benim Alex'la.

Kristel – Dikkat et derim. İnsan tanıdığını sanıyor, sonra bir gün...

Bir elektrikli bıçak, çit biçme makinesi ya da testere sesi duyulur.

Sofia – Çitleri mi buduyor?

Kristel – Yaban domuzu pate yaparken mi?

Ses daha da şiddetlenir.

Sofia – Belki de gidip ne yaptığını kontrol etmeliyim... Kendine misafir odasında yerleşir misin?

Kristel – Tamam. Zahmet etme, yolu biliyorum... Tekrar her şey için teşekkür ederim.

Kristel çıkar. Alex geri döner.

Alex – Nereye gitti?

Sofia – Onu boğdum ve küvete koydum. Rahatsız edici tüm tanıkları ortadan kaldıralım dedim.

Alex – Bunu yapmış olamazsın...

Sofia – Tabii ki yapmadım! Peki ya sen? Bana neler oluyor anlatır mısın? Bu gürültü de neydi?

Alex – Onu mutfağın ortasında öylece bırakamazdım.

Sofia – Ve sonra?

Alex – Onu dondurucuya koydum. Cesetle ne yapacağımıza karar verene kadar.

Sofia – Peki o arada mutfakta çitleri mi budadın?

Alex – Hayır, ama... bir parça halinde sığmadığı için...

Sofia – Aman Tanrım... Bu mümkün değil... Alex, nasıl bu noktaya geldik? Hemen polisi arıyorum.

Sofia, telefonunu çıkarır.

Alex – Beni hapse mi göndermek istiyorsun?

Sofia – Suçluların yeri orası, değil mi?

Alex – Sana tekrar söylüyorum, bu bir kazaydı.

Sofia duraksar.

Sofia – En azından ölü olduğundan emin misin?

Alex – Yani, onu üç parçaya ayırmadan önce gerçekten ölü olup olmadığından mı bahsediyorsun? Çünkü artık eminim ki bundan şüphe yok...

Sofia – Bir gün, evlendiğim adamın ağzından böyle bir şey duyacağımı asla düşünmezdim.

Alex – O meşhur sözleri biliyorsun... "İyi günde ve kötü günde..." Önceden düşünmeliydin.

Sofia – Önceden mi?

Alex – Leo'le beni aldatmadan önce, en azından...

Sofia – Sen delirmişsin, Alex. Yardıma ihtiyacın var. Kendin söylüyorsun, bu istemeden adam öldürme. Geçici delilik savunması yaparız.

Sofia, bir numara tuşlar.

Alex – Yapma...

Sofia – Bu tek çözüm, inan bana.

Alex – Seni suç ortağı olarak görecekler.

Sofia – Nedenmiş o?

Alex – Karısı burada. Ona hiçbir şey söylemedin.

Sofia – Ama neden böyle bir şeye yardım etmiş olayım ki?

Alex – Çünkü o seni de aldatıyordu! İntikam almak istedin.

Sofia – Ne demek, beni de aldatıyordu?

Alex – Az önceki konuşmalarınızı duydum. O çöpçatanlık sitesindeki hesabını biliyorum...

Sofia – Demek biliyordun?

Alex – Bilirsin, erkekler seks konusunda pek bir böbürlenir... Bazen kadınlarını aldatmalarının tek sebebi, av hikâyelerini arkadaşlarına anlatma keyfidir. Avcı içgüdüğü işte...

Sofia – Ve bana hiçbir şey söylemedin?

Alex – Bunu bilmenin sana ne faydası olacaktı ki? Sadece Kristel'le olan durumunu daha da karmaşık hale getirirdi.

Sofia – Demek beni koruyordun, öyle mi? Ne olursa olsun, benim Leo’i öldürmek için bir nedenim yoktu.

Alex – Gerçekten mi?

Sofia – Neden yapmış olayım?

Alex – Kıskançlık. Tıpkı Kristel gibi.

Sofia – Ama sen delisin...

Alex – Kendini özel zannettin. Onun sayısız fetihlerinden biri olduğunu öğrenmeye dayanamadın. Ve ben ona zarar vermek istediğimde, bana yardım ettin. Sen de intikam almak için.

Sofia – Sen tamamen delirmişsin, Alex!

Alex – İkimiz de deliyiz. Benzeyenler birbirini bulur. Şimdiden manşetleri görebiliyorum: “Şeytani çift, en iyi arkadaşlarının cesedini parçalara ayırdı ve mutfak dondurucusunda sakladı. Ardından, yan odada dul kadınla sakince yemek yediler...”

Sofia – Böyle bir hikâyeyi polise mi anlatacaksın? Sırf beni de seninle beraber çöküşüne sürüklemek için. Bu korkunç!

Alex – Ama ben anlatmayacağım ki! Hakimin düşüneceği bu olacak. Kendimin tek suçlu olduğumu söylesem bile, seni korumaya çalıştığımı düşünecek.

Sofia, sarsılmış görünür.

Sofia – Sence öyle mi olacak?

Alex – Her halükarda, bu senin avukatlık kariyerinin sonu olur. Kim, sevgililerini çit budama makinesiyle doğrayıp dondurucuda saklayan birine boşanma davasını emanet eder ki?

Sofia – Maalesef, haklısın...

Alex – Ve sonra, hakime, beni yanlışlıkla aldattığını anlatmayı hayal edebiliyor musun?

Sofia – Ama bu doğru, inan bana!

Alex – İstemsiz bir aldatma mı? Hadi anlat bakalım, beni buna ikna edebilecek misin...

Sofia – Hani şu hafta sonu, *Fiyasko*’nın galası için Lille’e gittiğin zaman... Ben de Bordeaux’ya bir dava için gitmiştim ama dava ertelendi.

Alex – Kabul et, aslında bu felaketi izlemek istemiyordun.

Sofia – Ne olursa olsun, ikimiz de evde değildik. Ev de boş olmalıydı.

Alex – Leo benden anahtarları istemişti, bir sevgilisiyle buluşmak için. Demek sevgilisi sensin, öyle mi?

Sofia – Kesinlikle değil! Gecenin bir yarısı aniden eve döndüm. Senin ona evi ödünç verdiğinden ve ortak yatağımızı bir metresiyle kullanacağından haberim yoktu!

Alex – Evde çift kişilik tek yatak o. Ee, sonra?

Sofia – Sonra, gelir gelmez direkt yatağa girdim.

Alex – Leo’le birlikte...

Sofia – Yatakta biri olduğunu fark ettim ama sen olduğunu sandım! Galadan sonra eve dönmeye karar verdiğini düşündüm. Galanın kötü geçeceğini bildiğim için bu bana hiç garip gelmedi...

Alex – Çok teşekkür ederim...

Sofia – Seni uyandırmamak için ses çıkarmadım.

Alex – Ama sonuçta, partnerin uyanmış, değil mi?

Sofia – Leo’in metresi muhtemelen gecenin bir yarısı gitmişti. Ve anlaşılan, Leo ikinci tura geçmek istemiş.

Alex – Yani yedekten oyuna girdin, bir nevi. Devre arasında sahaya çıkmış gibi...

Sofia – O beni o sanmış olmalı. Ancak ertesi sabah, yataktaki kişinin sen olmadığını fark ettim. Gerçi biraz şaşırmıştım...

Alex – Neden, daha mı iyiydi?

Sofia – Öyle demedim... Yani, aynı değildi... Ve bir de, neden bana sürekli “Julie69” diye hitap ettiğini anlayamamıştım.

Alex – Demek tam bir şov yapmış.

Sofia – Yani... Eskiden bu kadar... yaratıcı olmasına alışık değildim.

Alex – Dalga geçiyorsun resmen...

Kristel içeri girer.

Kristel – Pardon... Bana bir diş fırçası ödünç verebilir misiniz? Evden çıkarken aceleyle çıktım. Hiçbir şey düşünemedim.

Alex – Ama bu gece yanlış yatağa girmemeye dikkat et... Ne olur ne olmaz...

Kristel – Evet, haklısın...

Alex – Neyse, sizi baş başa bırakıyorum. Anlatacak ne çok şeyiniz vardır. Tecrübelerinizi paylaşabilirsiniz...

Alex çıkar.

Kristel – Ne demek istedi?

Sofia – Bilmiyorum... Yani, aslında biliyorum...

Kristel – Neymiş?

Sofia – Beni aldattığımı söylüyor.

Kristel – Peki... Doğru mu?

Sofia – Bu bir... istemsiz aldatmaydı.

Kristel – İstemsiz aldatma mı? Şaka yapıyorsun...

Sofia – Hayır.

Kristel – Yok artık...

Sofia – Bir gün eve döndüm. Yatağımda bir adam vardı. Ertesi sabah onun kocam olmadığını fark ettim...

Kristel – Şaka yapıyorsun...

Sofia – Hiç de değil.

Kristel – Bu hikâyeye kimi inandırabilirsin ki, Sofia? Kocanı mı?

Sofia – Haklısın... Tamamen inanılmaz bir hikâye.

Kristel – Yazık aslında. Düşünsene... Suçluluk duymadan zevk almak.

Sofia – Ve cezasız kalmak...

Kristel – Peki, en azından buna değdi mi?

Sofia – Şunu itiraf etmeliyim ki... Evet, gerçekten değdi.

Kristel – Farkında olmadan aldatmak, aslında aldatmak sayılmaz, değil mi?

Birlikte gergin bir şekilde kahkaha atarlar.

Kristel – Ama Leo bana böyle saçma bir hikâyeye anlatmaya kalksa, beni gerçekten aptal yerine koyduğunu düşünürdüm.

Sofia – Tabii ki, ama... sence bir ilişkide affetmeyi bilmek de gerekmez mi?

Kristel – Affetmek mi? Sana yemin ederim, onu öldürebilirim.

Sofia – Bu mecazi bir konuşma şekli, değil mi?

Kristel – Hiç birini öldürmeyi düşündüğün olmadı mı?

Sofia – Doğrusunu söylemek gerekirse...

Kristel – Mesela, Alex seni aldatsa, onu öldürebilir misin?

Sofia – Neden? Bu konuda özel bir bilgin mi var?

Kristel – Hayır, hayır, kesinlikle yok...

Sofia – Peki... Peki ya sen? Hiç Leo'ı aldattın mı?

Kristel – Hayır... Yani... Aldatmak derken neyi kastediyoruz?

Sofia – Ha, öyle mi?

Kristel – Teknik olarak diyorum...

Sofia – Anladım... Mesela, "öpmek aldatmak mıdır?" gibi şeyler...

Alex içeri girer.

Alex – Evet... Artık sofraya oturabiliriz.

Sofia – Sofraya oturmak mı? Suçlarını itiraf etmeye karar verdin demek...

Alex – Sadece akşam yemeğinden bahsediyordum...

Kristel – Ah, evet, doğru... Yaban domuzu pate...

Sofia – Biraz kendimi tazeleyeceğim...

Sofia çıkar. Rahatsız bir sessizlik oluşur.

Kristel – Ona söylemedin mi?

Alex – Neyden bahsediyorsun?

Kristel – Geçen yıl yılbaşında yaşadığımız o küçük... kaymadan.

Alex – Tabii ki hayır! Neden söyleyeyim ki?

Kristel – Bilmiyorum... Onu biraz tuhaf buluyorum...

Alex – Kesinlikle alakası yok, inan bana.

Kristel – Çünkü o konuyu hiç konuşmadık. O zaman biraz sarhoştum... Sen de öyleydin... Ama bunun bir anlamı yoktu, değil mi? Sadece... küçük bir kazaydı.

Alex – Ah, hayır... Sen de mi kazalarla başladın şimdi?

Kristel – Bunun tekrar açılmasından dolayı üzgünüm, açmamalıydım...

Alex – Zaten unutmuştum...

Sofia geri döner, biraz huzursuz görünmektedir.

Sofia – Peki, şu yaban domuzunu yiyecek miyiz?

Kapı zili çalar.

Alex – Bu da kim olabilir ki...?

Sofia – Polis mi?

Kristel, onların garip davranışlarını fark ederek endişeli bir bakış atar.

Alex – Ben bakıyorum... Beş dakika içinde dönmezsem, avukatımı ara...

Sofia, Kristel'i rahatlatmak için anlamlı bir bakış atar.

Sofia – Bu aramızda küçük bir şaka...

Kristel – Anladım...

Sofia – Yaban domuzunu sever misin?

Kristel – Yani, aslında...

Alex, elinde bir paketle geri döner.

Alex – Sushi siparişiymiş.

Sofia – Ah, evet, tamamen unutmuşum.

Kristel – Yani, aynı zamanda sushi mi sipariş ettiniz?

Bir anlık mahcubiyet.

Siyah.

2. Perde

Kristel – Tebrikler, Alex. Yaban domuzu paten gerçekten çok lezzetliydi.

Alex – Teşekkürler... Az kalsın dişini kırdığın kurşun için kusura bakma. Ne kadar dikkat etsen de, bir iki tanesi her zaman kalıyor.

Kristel – Suçun tüm izlerini yok etmek o kadar da kolay değil, değil mi? Ama senin bir avcı olduğunu bilmiyordum...

Sofia – Evet, ben de bilmiyordum, bu ilginç...

Alex – Günümüzde bununla övünmek pek tercih edilmiyor.

Kristel – Demek gerçekten sen öldürdün o zavallı yaban domuzunu?

Alex – Ah, bilirsin, ben daha yeni başlıyorum... Pek iyi bir avcı değilim.

Kristel – Evet, buna katılıyorum...

Alex – Demek istediğim, iyi bir tüfekçi değilim. Avcılıkta...

Kristel – Ama yaban domuzu oldukça büyük bir hedef. Çok iyi bir nişancı olmaya gerek yok, değil mi?

Alex – Aslında bu daha çok... bir kazaydı.

Kristel – Kaza mı? Hadi canım...

Alex – Leo'le birlikte avdan elim boş dönüyordum... Dönüş yolunda, bu yaban domuzu tam arabamın önüne çıktı.

Kristel – Belki de depresif bir domuzdu. Hayatına son vermek istemiştir...

Alex – Evet, muhtemelen...

Kristel – Şunu söyleyebilirim ki, havan yerinde!

Alex – Anlamadım?

Kristel – Yani, açık havada çok aktif birisin... Avcılık, golf...

Sofia – Golf de mi oynuyorsun?

Alex – Evet, biraz geri döndüm diyelim...

Kristel – Peki, gerçekten Leo'le golf mü oynuyordun, yoksa bu onun metresleriyle buluşmak için uydurduğun bir alibi miydi?

Alex – Hayır, hayır, gerçekten golf oynuyorduk, emin ol. Leo tam bir oyuncuydu... Yani, çok iyi bir oyuncuydu.

Kristel – Evet... Bana dediğine göre Fontainebleau ormanında çok güzel bir 18 delikli saha varmış... Hatta orada bir otel de varmış.

Sofia – Gerçekten kulağa harika geliyor... Bir gün beni de götürmelisin, değil mi Alex? Golf oynamayı denemek isterim doğrusu.

Kristel – Bu arada, yaban domuzu paten tarifini bana verir misin? Ah, pardon, doğru ya... O da bir sır...

Rahatsız edici bir sessizlik.

Sofia – Biraz daha salata ister misin?

Kristel – Teşekkür ederim, gerçekten... Artık bir şey yiyemem...

Alex – Dinlenmek istersen, çekinme.

Kristel – Bu olanlardan sonra hemen uyuyabileceğimi sanmıyorum... Ama böyle durumlarda insan dostlarına güvенеbileceğini bilmek iyi hissettiriyor.

Sofia – Burası senin evin gibi, Kristel...

Alex – Tatlı ister misin?

Sofia – Dondurucuda eskimolar var...

Kristel – Teşekkürler, gerek yok... Ellerimi yıkamaya gideceğim, müsaadenizle...

Kristel ayağa kalkar.

Alex – Banyoyu kullan, mutfak biraz dağınık...

Kristel çıkar. Alex, biraz daha pate alır.

Sofia – Görüyorum ki durumu oldukça sakın karşılıyorsun... En azından iştahını kaçırmamış.

Alex – Açlıktan kendimi öldürsem ne işe yarar?

Sofia – Ona avcı olduğunu söylemek de nereden çıktı?

Alex – Bilmem... Öylece aklıma geldi... Mutfakta burnunu sokmasını engellemek için bir şeyler uydurmam gerekiyordu.

Sofia – Peki ya bu pate? Neyden yapıldığını sormasam daha mı iyi olur acaba...

Alex – Hayır, hayır... Bu gerçek... Gerçekten yaban domuzu pate.

Sofia – Golf meselesine de dönmemiz gerekecek, çünkü bu golf hikayesi pek temiz görünmüyor...

Alex – Saklayacak bir şeyim yok ki...

Sofia – Tabii, ama... cesetten başka saklayacak bir şeyin var mı? Sorumu bir kez daha tekrarlıyorum: Bu bir şaka değil mi? Çünkü gerçekten çok kötü bir şaka olurdu. Unutma, dul kadın yan odada...

Alex – İstersen gidip dondurucuya bak. Ama seni uyarıyorum, görmek isteyeceğin bir şey değil.

Sofia – Hiçbir şey görmek istemiyorum. Ve hiçbir şey bilmek de istemiyorum.

Alex – Bu durumda bilmiyormuş gibi davranman zor olacak. Konu birkaç dondurulmuş bebek değil burada. Steklerin arasına saklanmış bir adamdan bahsediyoruz; boyu bir doksan beş, üç parçaya bölünmüş halde, her biri altmış beş santimetre...

Sofia – Sen bir canavarsın... Ceset saklamanın cezası ne kadar ağır, biliyor musun? Hayatımın en güzel yıllarını hapiste mi geçirmemi istiyorsun?

Alex – Aynı gemideyiz, Sofia. Bana yardım etmelisin!

Kristel geri döner.

Kristel – Ona telefon edeceğim.

Sofia – Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.

Kristel – Beni terk ettiğimi öğrenmek zorunda.

Sofia – Biraz daha düşünmek istemez misin?

Kristel – Çok düşündüm, inan bana. Bana yaptıklarını asla affetmeyeceğim.

Alex – Ama onunla konuşmayı yarına bırakabilir misin, ne dersin?

Kristel – Bu gece eve dönmediğimi fark ederse, nerede olduğumu merak edecek. Polisi arayabilir.

Sofia – Evet, bu durumda... Onu bilgilendirmek daha iyi olabilir.

Alex – Şu anki haliyle polisi arayacağını sanmıyorum ama neyse...

Kristel – Şu anki haliyle mi?

Alex – Yani... Belki bir şeylerden şüphelenmiştir ve bu durumdan pek memnun değildir.

Sofia – En iyisi, eve dönüp yarın konuşmayı denemen olabilir...

Kristel – O pislikle aynı çatı altında bir gece daha uyuyamam.

Sofia – Onunla konuşabilecek durumda mısın peki?

Kristel – Merak etme, evin satışı ya da köpeğin kimde kalacağı hakkında tartışmaya başlamayacağım. Ona avukatıma ulaşmasını söyleyeceğim. Yani sana.

Alex – Demek boşanmayla sen ilgileneceksin.

Sofia – Bilmiyorum... Evet... Kristel benden rica etti...

Alex – Eğer hemen aramak istiyorsan... yalnız kalmak ister misin?

Sofia – Rahatça konuşmak istersen, şey...

Alex – Mutfakta değil ama, kesinlikle hayır.

Kristel – Siz beni rahatsız etmiyorsunuz, tam tersine.

Kristel numarayı çevirir. Yan odadan telefon çalma sesi duyulur.

Kristel – Ne garip, sanki telefon yan odada çalıyor...

Alex – Benimki olabilir.

Kristel – E cevaplamayacak mısınız?

Alex – Tabii, hemen...

Alex çıkar, Sofia ona meraklı bir bakış atar.

Kristel – Telefon çalmaya devam ediyor...

Sofia – Evet... Bu hiç şaşırtıcı değil.

Kristel – Neden böyle dedin?

Sofia – Numaranı görünce ve neden aradığını tahmin edince, belki de cevap vermemeyi tercih etmiştir.

Kristel – O muydu... Leo mi? Her şeyi biliyorum. Neymiş o her şey? Tabii, masum numarası yap bir de. Evet, senin o 18 delikli golf sahası... Peki çöpçatanlık sitesindeki adın neydi? Ah evet, *Leo327*. Demek senin gibi hödüklerden o sitede bir sürü var, aynı hödük ismiyle. Pislik herif! Ve hepsi bu kadar mı söyleyeceğin? Zavallı adam. Bitti, *Leo327*. Bir dahaki sefere bana söyleyeceğin bir şey varsa, avukatıma ilet. Onu çok iyi tanıyorsun, Sofia. Evet, Sofia! En iyi arkadaşın Alex'ın karısı. Ağzın açık kaldı, değil mi? Hadi, iyi akşamlar, salak! (*Telefonunu kapatır.*) Oh, içimi dökmek iyi geldi...

Sofia, donakalmış bir şekilde bakar.

Sofia – Kimdi bu?

Kristel – Nasıl yani, kimdi? Tabii ki oydu. Başka kim olabilir?

Sofia – Leo miydi? Ne dedi peki?

Kristel – Pek bir şey demedi. Ne diyebilir ki? Ama sesi tuhaftı. Galiba bir aspirin alacağım. Hafif bir baş ağrım var... Banyodan biraz su alabilir miyim?

Sofia – Tabii, git.

Kristel – O pislik...

Kristel çıkar. Alex geri gelir.

Alex – Her şey yolunda mı? Ne oldu?

Sofia – Benimle gerçekten dalga geçtin, öyle mi?

Alex – Ne diyorsun?

Sofia – Kristel. Az önce Leo'le telefonda konuştuğunu söylüyor.

Alex – O bendim.

Sofia – Pardon?

Alex – Leo’ın telefonu! Cebindeydi, tabii ki hâlâ orada... Şüphe çekmemek için ben cevap verdim.

Sofia – Yok artık... Demek bu yüzden bana sesinin tuhaf olduğunu söylüyordu.

Alex – Televizyondaki gibi yaptım. Mendilin arkasından konuştum.

Sofia – Sen tam bir delisin...

Alex – Böylece bir alibimiz olacak. Onu burada bir saat önce öldürmüş olamam, çünkü Kristel az önce onunla telefonda konuştu.

Sofia – Tabii, polis çağrıyla izleyip mutfağımızdan geldiğini keşfetmezse...

Alex – Bu kadar ileri giderler mi sence?

Sofia – Bir cinayetten bahsediyoruz sonuçta.

Bir süre sessizlik. Alex ağlama numarası yapar.

Alex – Keşke geri dönüp her şeyi düzeltebilseydim... Çok pişmanım... Ama maalesef bu mümkün değil...

Kristel – Onu gerçekten sırf senin oyununu beğenmediği için mi öldürdün?

Bir süre sessizlik.

Alex – Hayır... Sadece o yüzden değil...

Sofia – O zaman neden?

Bir süre sessizlik.

Alex – Seninle yattığını itiraf etti.

Sofia – Peki... Neden bana hemen söylemedin?

Alex – Senin bunu bana kendiliğinden anlatıp anlatmayacağını görmek istedim.

Sofia – Demek sen de onun, bunun sadece bir yanlış anlaşılma olduğunu söylediğine inanmadın.

Alex – Leo bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemedi ki. Sorun da bu zaten...

Sofia – Pislik herif... Onu öldüreceğim!

Alex – Zaten öldürdüm... Sadece senden cesedi yok etmemde bana yardım etmeni istiyorum. Eğer beni seviyorsan... Beni seviyor musun?

Sofia – Tabii ki seni seviyorum. Bunu nasıl sorgulayabilirsin?

Alex – Sana inanıyorum.

Sofia – Peki ya ben? Eğer sana Leo’le kazara yattığımı söylesem, bana inanır mısınız?

Alex – Deniyorum... Ama kabul et, kolay değil...

Sofia – Sana olan sevgimi kanıtlamak için ne yapabilirim?

Alex – Zaten çok şey yaptın. Ama haklısın, buradan sıyrılmamın bir yolu yok. Ve seni suç ortağı olarak yanıma sürüklemek istemiyorum. Polisi arayacağım.

Sofia – Hayır, dur!

Alex – Ne?

Sofia – Yıllarca hapis yatmanı istemiyorum.

Alex – O zaman ne yapacağız?

Sofia – Leo'nun cesedini yok etmene yardım edeceğim...

Alex – Peki bunu nasıl yapacağız?

Sofia – Bana güven. Bir avukat olarak, birçok müvekkilim bana küçük sırlarını anlattı. Yaklaşık iki metrelik bir adamın bedenini, bir gecelik sodyum banyosundan sonra banyo giderine sığdırmanın bazı basit yöntemlerini öğrendim.

Alex – Peki...

Sofia – Ama önce onu buradan uzaklaştırmamız gerekiyor.

Alex – Onu uzaklaştırmak mı?

Sofia – Yani başımızdan savmamız lazım!

Alex – Korkuttun beni...

Kristel geri gelir.

Kristel – Suratlarınıza baksanıza. Bir sorun mu var?

Sofia – Hayır, hayır, hiç sorun yok.

Kristel – Biraz uzanmayı denedim ama bir türlü uyuyamıyorum.

Alex – Rahatlamak için birer kadeh içsek ne dersiniz?

Kristel – Bilmiyorum... Aldığım haplarla karıştırmam daha iyi olur, değil mi?

Sofia – Hadi ama, küçük bir sindirici kadeh hiç kimseye zarar vermez.

Kristel – Doğru, şu yaban domuzu biraz mideme oturdu... Lezzetliydi ama... biraz ağır, değil mi?

Sofia, üç bardak hazırlar ve birine fark ettirmeden bir hap atar.

Alex – Ooo, yine o meşhur patates alkolünü çıkarıyorsun...

Kristel – Patates likörü...

Sofia – Doğduğum kasabanın bir spesiyalitesi.

Kristel – Yok artık!

Alex – Sofia'nın orada yaşayan bir amcası var. Kendisi bir papaz. Bu likörü kilisenin mahzeninde kaçak bir imbikle geceleri damıtıyor.

Kristel, başka şeyler düşünerek konuşmayı pek dinlemez.

Kristel – Merak ediyorum, metreslerini nerede ağırlıyordu acaba...

Alex – Oteller her yerde var, biliyorsun.

Kristel – O kadar cimriydi ki, sanmam. Hatta eminim ki bu siteye üye olmasının tek sebebi, hayat kadınlarına para vermemektir. Çünkü bana sorarsanız, o "avlarının" fotoğraflarına bakılırsa, kalite konusunda pek seçici değildi...

Sofia – Teşekkürler...

Kristel, ona tuhaf bir bakış atar.

Alex – Ama neden ondan geçmiş zamanla bahsediyorsun?

Kristel – Pardon?

Sofia – "O kadar cimriydi ki" dedin.

Kristel – Çünkü benim için o artık ölü.

Sofia – Hadi ama, böyle söyleme...

Kristel – Ya da belki bir arkadaşı ona dairesini ödünç veriyordu... Böyle durumlarda erkekler çok dayanışmacı olurlar, maalesef. Ama bunu sana demiyorum, Alex, tabii ki...

Alex, ona yeniden bir kadeh doldurur.

Alex – Kendine işkence etme... Bir yudum daha iç, hadi.

Kristel – Bilmiyorum... Az önce gözüme uyku girmiyordu ama şimdi bir anda çok yorgun hissettim... Sanırım gidip uyuyacağım...

Kristel, yere yığılır.

Alex – Hapları sonunda etkisini gösterdi anlaşılabilir...

Sofia – Asıl etkili olan, bardağına eklediğim uyku hapları.

Alex – Bunu yapmış olamazsın...

Sofia – Artık Leo'nun cesedinden kurtulmak için rahatız.

Alex – Kristel'in mi cesedi?

Sofia – Leo'nun cesedi! Hadi, yardım et. Onu misafir odasına taşıyacağız. Sabah uyanınca resmen dul kalmış olacak.

Alex – Boşanma karmaşasından da kurtulmuş olacak.

Sofia – Aslında ona bir iyilik yapıyoruz.

Kristel'i ayaklarından tutarak sahne arkasına çekerler ve hemen geri dönerler.

Alex – Peki ya Leo? Onu ne yapacağız?

Sofia – Sodyum yöntemi biraz uzun sürebilir.

Alex – Özellikle de Kristel yarın sabah banyo yapmak isterse...

Sofia – Haklısın...

Alex – Leo’i üç çöp torbasına ayıracağız. Sonra onu ormana götüreceğiz...

Sofia – Ya da bir hayvanat bahçesine. Bunu bir filmde görmüştüm... Onu yırtıcı hayvanların kafesine atarsın, iz bırakmaz.

Alex – Üç çöp torbasıyla Vincennes Hayvanat Bahçesi’nin güvenliğinden nasıl geçmeyi düşünüyorsun?

Sofia – Gece çitin üzerinden atlayabiliriz?

Alex – Vincennes Ormanı işimizi görür. Bahçe kulübesinde bir kürek var.

Sofia – Leo için yardım etmemi ister misin?

Alex – En zor kısmını zaten yaptım, hallederim. Çok kirli bir iş...

Sofia – Nasıl istersen...

Alex çıkar.

Sofia – Umarım büyük bir hata yapmıyorumdur, ama neyse... Artık geri dönüş yok. Haydi, son bir bardak daha...

Sofia kendine yeni bir bardak doldurur ve bir dikişte içer. Telefonu çalar.

Sofia – Alo... (*Şaşkın*) Leo? Eğer bu bir şaka ise, gerçekten hiç komik değil. Sen misin, Alex? Affedersin, Leo, gerçekten sen misin? Hayır, hayır, şaşırmadım ama... Yani, biraz şaşırdım, evet... Ah, telefonunu burada unutmuşsun. Evet, konuşmanızdan bahsetti... Ama neden ona bunu anlattın ki? Neyse, artık olan oldu... Bir gün ortaya çıkması gerekiyordu zaten... Tamam, ona söylerim... Evet, anladım. Aradığın için teşekkürler. Bu arada, Kristel ile konuştun mu? Evet, bir şeyler sezdiğini düşünüyorum. Evet, tam olarak öyle diyebiliriz... Tamam, görüşürüz Leo... (*Telefonu kapatır.*) Herif resmen benimle dalga geçmiş...

Alex içeri girer, elinde çöp torbaları vardır.

Sofia (*hiçbir şey olmamış gibi*) – Ee, bitti mi?

Alex – Evet. Biraz zaman aldı çünkü donmuş haldeyken parçalar derin dondurucunun dibine yapışmıştı... Buz kıracağıyla çıkarmak zorunda kaldım...

Sofia – Zavallı Leo... Onu böyle, geri dönüşüme giderken görmek tuhaf bir his...

Alex – Her neyse, bana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Bu inanılmaz bir sevgi kanıtı.

Sofia – O zaman bu "yanlışlıkla" olan ihaneti affediyorsun, değil mi?

Alex – Tabii ki... Bana olan sevginin büyüklüğünü gösterdin.

Sofia – Ben de en iyi arkadaşını yatağımıza soktuğun için seni affediyorum, tamam mı?

Alex – Hâlâ iki torba daha var.

Sofia – Sana yardım edeceğim...

Alex – Emin misin?

Sofia – Hani dedin ya, "iyi günde, kötü günde..."

İkisi dışarı çıkar. Christel girer, sersemlemiş bir halde.

Kristel – Burada mısınız? Ben telefonumu nereye koydum ki?

Kristel çöp torbalarına merakla bakar. Telefonunu ararken, kanla kaplı ve manşet düğmeleri olan gömleği kanepenin yastığının altında bulur... Şaşkınlığı artar. Bir torbayı açar, hemen geri kapatır, dehşete düşmüştür. Alex ve Sofia diğer torbalarla gelir.

Alex – Kristel, burada ne yapıyorsun?

Sofia – Hâlâ uyumadın mı?

Kristel – Hayır... Yani, evet... Sadece telefonumu unutmuşum...

Alex – Biz de çöpleri dışarı çıkarıyorduk...

Kristel – Ben tekrar yatmaya gidiyorum. Beni unutun...

Kristel, gözle görülür şekilde korkmuş bir halde çıkar.

Alex – Sence bir şeyden şüphelendi mi?

Sofia – Belki onu da ortadan kaldırmalıyız, ne dersin?

Alex – Demek benim için öldürmeye razısın? Bu beni neredeyse korkutuyor...

Sofia (*coşkuyla*) – Piaf'ın şarkısını biliyor musun? *Aşk Marşı!* (*Şarkı söyler.*) Vatanımı satarım, dostlarımı silerim, eğer istersen...

Alex (*endişeli*) – Dinle, sana bir şey itiraf etmem gerekiyor...

Sofia – Bana birini daha öldürdüğünü söyleme sakın!

Alex – Hayır, aslında... Yani, evet, ama...

Sofia – Zavallı Leo... Sonuçta bir arkadaştı. Ona son bir veda etmek isterdim. Hangi torbada kafası var?

Alex – Senin yerinde olsam bunu yapmazdım...

Sofia – Sanırım biraz konuşmamız gerekiyor, ne dersin...?

Alex – Tamam, çöp torbalarındakiler Leo değil.

Sofia – Nasıl yani, Leo değil? Yoksa başka birini mi öldürdün?

Alex – Hayır, demek istediğim, kimseyi öldürmedim... Bunu nasıl düşünebildin ki?

Sofia – Sana söyleyeyim, artık hiçbir şeyden emin değilim... (*Bir torbayı açar, yüzü donar.*) Hayır... Bu bir kabus... Yani gerçekten birini mi öldürdün?

Alex – Hayır! Yani, evet, ama...

Sofia – Bu da ne?

Alex – Yaban domuzu...

Sofia – Yaban domuzu mu? Ama Alex, sen avcı değilsin... Yoksa bu da mı sakladığın bir şey?

Alex – Avlanmıyorum, rahat ol. Ama yaban domuzu hikâyesi doğrudu.

Sofia – Şaka yapıyorsun... Gerçekten duymak isterim...

Alex – Leo ile birlikteydim. Golf oynamıştık.

Sofia – Golf mü? Sakın bana, oyunun arasında, on yedinci ve on sekizinci delik arasında bir golf topuyla yaban domuzunu öldürdüğünü söyleme...

Alex – Golf oynadıktan sonra arabayla dönüyorduk. Ormanın ortasında bir yaban domuzuna çarptık. Hatta neredeyse ölüyorduk, inanır mısın? 200 kiloluk bir yaban domuzu, saatte 90 kilometre hızla giden bir araca çarptığında, büyük bir dört çeker bile olsa, hasar bırakır.

Sofia – Araba da mahvoldu, öyle mi?

Alex – En büyük sorun bu değil, değil mi? Neyse, yoldan çıktık... Leo biraz sersemlemişti.

Sofia – Peki sonra?

Alex – Hâlâ yaşıyordu, bu yüzden tedavi için veterinere götürmeye karar verdim.

Sofia – Leo mi?

Alex – Yaban domuzu! Onu bagaja koyduk. Ama veterinere vardığımızda, yaralarına dayanamayarak ölmüştü.

Sofia – Kim?

Alex – Yaban domuzu!

Sofia – Anladım...

Alex – Yaban domuzu zaten bagajdaydı... Ne yapacağımızı bilemedik. Leo, ondan pate yapmayı önerdi.

Sofia – Ah, evet, bu... iyi bir fikirdi. Ama neden böyle bir hikâye uydurdun?

Alex – Hayvanı parçalamaya başladığımızda... Leo, seninle yattığını itiraf etti.

Sofia – Bu zavallı hayvanın derisini yüzmek onu mı ilham verdi? Peki, sana ne dedi? Çünkü Leo, en azından, arkadaşının yatağında olduğunu biliyordu, değil mi?

Alex – Evet, bu yüzden suçluluk duyuyordu. Vicdanını rahatlatmak istedi.

Sofia – Vicdanımı mı? Leo mi?

Alex – Haklısın, sanırım asıl amacı beni küçük düşürmekti... Üstelik, senin dediğin gibi, bu bir "kazara aldatma"ymış gibi davranarak.

Sofia – Peki ya sonra?

Alex – Sonunda, ne yaptığını gayet iyi bildiğini ve muhtemelen senin de bildiğini itiraf etti.

Sofia – Pislik herif... Sana yemin ederim ki ben...

Alex – Sana inanıyorum. Sadece bana zarar vermek istedi. Söyledim ya, bana hep kıskançlık duydu. Aslında, beni hep nefretle sevdi. Sonunda yumruklaşmaya başladık ve...

Sofia – O gömlek üzerindeki kan... Bu yüzden mi?

Alex – Hayır, o kan, bagajda yaban domuzunu taşıırken üzerine sıçradı.

Sofia – Anladım...

Alex – Sonrasında barıştık. Ona başka bir gömlek verdim ve gitti.

Sofia – Sonra?

Alex – Sen geldiğinde, sana sinirlenmişim. Bana onunla yattığını söylemediğin için. Kendimi ihanete uğramış hissettim. Aldatılmış.

Sofia – Üzgünüm. Ama yemin ederim ki benim haberim yoktu...

Alex – İşte o zaman bu fikir aklıma geldi. Aniden bir çılgınlık yaşadım. Bu zavallı hayvanı parçalamak beni başka bir ruh haline soktu. Tarifini *Elle* dergisinde bulmuştum...

Sofia – *Elle* mi?

Alex – Seni cezalandırmak için. Onu öldürdüğümü söyledim. Tepkini görmek istedim. Sonrası kendiliğinden gelişti...

Polis sirenleri duyulur. Sofia, çöp torbalarından birinin dışına taşmış olan gömleği fark eder.

Sofia – Bu Kristel olmalı... Torbaları ve gömleği gördü... Polisi aramış olmalı...

Kapı şiddetle çalınır. Kristel, elinde büyük bir bıçakla gelir.

Kristel – Yaklaşmayın, siz deliler!

Sofia – Sakin ol, her şeyi açıklayacağız. Bu sadece aptalca bir şaka...

Alex – Bu çöp torbalarının içinde Leo yok, emin olabilirsiniz.

Kristel – Bir adım daha atarsanız, bıçaklarım!

Alex – Bu bir bıçak...

Sofia – Birini açayım, kendin gör ve karar ver.

Bir torbayı açar ve içindekini gösterir.

Kristel – Bu ne korkunç bir şey böyle?

Alex – Bu bir yaban domuzu! Bak, her yeri tüy içinde.

Kristel – Leo'nun da her yeri kıllıydı!

Sofia – Ama o kadar da değil...

Kristel – Nereden biliyorsun?

Arka plandan bir ses duyulur.

Ses – Polis!

Alex – Polisi sen çağırdın. En iyisi onlara durumu sen açıkla.

Sofia – Kolay olmayacak...

Kristel – Tamam...

Kristel çıkar.

Alex – Özür dilerim. Aptallık ettim. Ama kendimi ihanete uğramış hissettim...

Sofia – Benim hatam... Sana hemen her şeyi anlatmalıydım. Ama korktum, bana inanmazsın diye...

Alex – İkimiz de aptallık ettik.

Sofia – Görüyorsun ya, halının altına tozları süpürmek hiçbir zaman bir çözüm olmuyor... Sonunda yine insanın yüzüne patlıyor...

Alex – Haklısın. Bu yüzden senin de ona anlatman daha iyi olur.

Sofia – Kime?

Alex – Kristel'e! Leo'ı.

Sofia – Zaten her gördüğüyle onu aldatıyor.

Alex – Evet, ama sen onun en iyi arkadaşıydın...

Kristel geri döner.

Kristel – Her şey yoluna girdi, gittiler. Kusura bakmayın, kendimi kaybettim biraz.

Sofia – Hepimiz biraz şaşkınlıkta bu gece... Herhalde dolunaydan.

Kristel – Dolunay mı varmış? Hiç fark etmedim.

Sofia – Eğer dolunay değilse bile, ona benziyor.

Alex – Sizi yalnız bırakıyorum. Sanırım konuşacak şeyleriniz var...

Alex çıkar.

Kristel – Ne demek istedi o?

Sessizlik.

Sofia – Ben de Leo’le yattım.

Kristel – Ne?

Sofia – Yemin ederim, bu... tamamen istem dışıydı.

Kristel – Demek az önce anlattığın hikâye, seninle Leo’ti?

Sofia – Sana uzun zamandır anlatmak istiyordum ama nasıl yapacağımı bilemedim.

Kristel – Bu nasıl mümkün olabilir?

Sofia – O pislik Alex, bizim evlilik yatağımızı onun kaçamaklarına ödünç vermiş...

Kristel – Tamam, sana inanıyorum... Ve daha fazla detay öğrenmek istemiyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın, değil mi?

Sofia – Teşekkür ederim, Kristel.

Kristel – Hepimiz biraz fazla içtiğimizde hata yapabiliyoruz.

Sofia – Ben tamamen ayıktım.

Kristel – Neyse, konu bu değil. Asıl suçlu Leo. Şu anda karşıma çıkmasa iyi olur, yoksa onu öldürebilirim!

Sofia – İnsan öyle hemen birini öldürmez, sakın ol... Ama eğer bir avukata ihtiyacın olursa, ben buradayım... Boşanma için, yani...

Kristel – Teşekkür ederim... Sanırım en iyisi sizi yalnız bırakmak. Sizin de konuşacak şeyleriniz vardır... Annemde kalacağım. Anahtarlarımı unuttuğumu söylerim.

Sofia – Tamam... Yarın her şey daha net olur... Hepimiz için.

Kristel çıkar. Alex geri döner. İki kişi kanepeye oturur ve bir süre sessiz kalırlar.

Alex – Gerçekten istemedim mi oldu?

Sofia – Diyelim ki... bilinçsizce oldu.

Alex – Tamam, inanmış gibi yapacağım.

Birbirlerine sarılırlar.

Sofia – Ama gerçekten libidomu uyandırdı...

Alex – Evet, fark ettim. Bunun nedenini merak ediyordum.

Sofia – Daha sık yapmalıyız bunu.

Alex – Yani... bizim evlilik yatağımızdaki bu rastgele buluşmaları mı diyorsun?

Sofia – Başka arkadaşların var mı, bizim evi metresleriyle buluşmak için ödünç verdiğin?

Alex – Daha çok karşılıklı bir anlaşmayı düşünüyordum. Senin de kesin eşlerini aldatan ve yasak aşkları için bir yer arayan arkadaşların vardır... Unutma, bir adım öndesin... Şimdi sıra bende.

Sofia – Üzgünüm, ama benim sadece sadık arkadaşlarım var...

Alex – İnanmak zor... Bu konuyu konuşuruz... Ama itiraf etmeliyim, bu fikir beni de heyecanlandırıyor...

Müzik. Birbirlerini öperler.

Siyah.

Epilog

Salonun bir köşesinde üç bavul düzenli bir şekilde durmaktadır. Alex, dışarıdan gelir ve paltosunu çıkarır.

Alex – Hayatım! Burada mısın?

Sofia gelir.

Sofia – E, nasıl geçti?

Alex – Oyunu çok beğendiler. Yeni sezon için sahnelemeye karar verdiler.

Sofia – Yok artık? Bu harika bir haber!

Alex – Ayrıca başlığı da çok sevdiler.

Sofia – *Sonuçsuz Küçük Bir Cinayet...* Fiyaskodan çok daha etkileyici geliyor kulağa...

Alex – Yaşanmışlık hissi taşıyor tabii...

Sofia – Ya da neredeyse yaşanmışlık...

Birbirlerine sarılırlar ve öpüşürler.

Alex – Sonunda her şey güzel bitti.

Sofia – Sana hep inandım... Ayakta anlatılan o inanılmaz hikâyeleri duyduğumda bile.

Alex – Bu yaşadıklarımız bizi birbirimize daha da yakınlaştırdı. Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğime söz veriyorum.

Sofia – Ve ben de sana hiçbir şeyi saklamayacağıma.

Alex'in gözü bavullara kayar.

Alex (endişeli) – Peki ya bu bavullar? Yoksa beni şimdiden terk mi ediyorsun? Az önce söylediklerinden sonra...

Sofia – Bunlar Kristel'in bavulları. Burada bir gece kalıp kalamayacağını sordu. Sanırım Leo'le işler pek yolunda gitmemiş... Gidecek bir yeri yok.

Alex – Ne baş belası bir kadın... Ondan asla kurtulamayacağız...

Sofia – Ona bu iyiliği borçluyuz.

Alex – Peki... Ama sadece bir gece, o kadar.

Kapı zili çalar.

Sofia – Muhtemelen o geldi...

Alex – Şampanyayı getiriyorum.

Sofia – Kristel'in boşanmasını mı kutlayacağız?

Alex – Hayır, oyunumun sahnelenmesini! Neyse, onunla beraber içeriz artık.

Alex çıkar. Sofia kapıyı açar ve Kristel ile içeri gelir.

Sofia – Pek iyi görünmüyorsun. Tartıştınız mı?

Kristel – Sofia, sanırım büyük bir hata yaptım...

Sofia – Korkutma beni, Kristel. Ne tür bir hata?

Kristel – Sanırım Leo’i öldürdüm.

Sofia – Hayır, hayır! Bu hikâyeyi bir kere dinledim zaten. İki kere aynı numara olmaz!

Kristel – Küçük bir tartışmamız oldu. Çok çabuk alevlendi. Ona hemen evi terk etmesini söyledim.

Sofia – Peki sonra?

Kristel – Valizlerini almak için yukarı çıktı. İşte o zaman işler biraz karıştı.

Sofia – Biraz mı?

Kristel – Bir tavuk parçalıyordum... Elimde elektrikli bir bıçak vardı ve... biraz kendimi kaybettim.

Sofia – Şimdi nerede? Hastanede mi?

Kristel – Maalesef, ambulans için çok geçti. Onu sadece korkutmak istemiştim. Ama üstüme doğru geldi ve refleksiyle... şah damarını kestim.

Sofia – Aman Tanrım... Kâbus devam ediyor. Peki şimdi nerede?

Kristel, bavulları işaret eder.

Kristel – İşte... Bavulların içinde.

Sofia – Hayır...

Kristel – Tavsiyene ihtiyacım var, Sofia.

Sofia – Avukat olarak mı? Kristel, pek ümitlenme. İyi bir avukat olabilirim ama bunu kazayla olmuş bir ev kazası gibi gösteremem...

Kristel – Daha çok... banyoda biraz lavabo açıcı kullanarak çözmeyi düşünüyordum.

Sofia – Alex’la konuşmam gerekecek...

Alex geri döner, elinde şampanya şişesiyle keyifle girer.

Alex – Şampanya!

Sofia ve Kristel ona şaşkınlıkla bakar.

Siyah.

Son

Yazar

Jean-Pierre Martinez, Fransız bir oyun yazarı ve senaristtir. 1955'te Auvers-sur-Oise (Fransa) doğmuştur. 113 komedi yazmıştır, bunların çoğu İngilizce, İspanyolca ve Portekizce'ye çevrilmiştir. Reklamcılık alanında semiyolog (göstergebilimci) olmadan önce, Jean-Pierre Martinez çeşitli rock gruplarında davulcu olarak sahneye çıkmıştır. Daha sonra televizyon programları için senaryolar yazmış ve oyun yazarlığına geri dönmüştür. Bugün, Fransa'da oyunları en çok sahnelenen çağdaş oyun yazarları arasında yer almaktadır.

Jean-Pierre Martinez'in oyunları, skeçleri ve diğer metinleri web sitesinden ücretsiz olarak indirilebilir. Ancak, herhangi bir kamuya açık temsil için yazarın web sitesindeki iletişim formu üzerinden izni gereklidir: <https://comediatheque.net/>

**Bu metin telif hakkı yasalarıyla korunmaktadır.
Telif hakkı ihlali cezai olarak araştırılacak ve maksimum 3
yıla kadar hapis ve 300.000 Euro para cezasıyla
sonuçlanabilecektir.**

© La Comédiathèque Aralık 2024
Ücretsiz olarak indirilebilen oyun
<https://comediatheque.net/>